SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)
z dne 30. junija 2005*

V zadevi T-347/03,

Eugénio Branco, L^da^, s sedežem v Lizboni (Portugalska), ki ga zastopa B. Belchior, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo sprva zastopala A. Alves Vieira in A. Weimar, nato pa P. Andrade in Weimar, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: portugalščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2002) 3455 z dne 23. oktobra 2002 o znižanju finančne pomoči Evropskega socialnega sklada, ki je predmet spisa št. 870302 P3,

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, F. Dehousse in D. Šváby, sodnika,

sodni tajnik: H. Jung,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. januarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 123 Pogodbe ES (po spremembi člen 146 ES) ustanavlja Evropski socialni sklad (ESS), da bi se izboljšale zaposlitvene možnosti delavcev na notranjem trgu in s tem, zlasti s poklicnim usposabljanjem, prispevalo k dvigu življenjske ravni. Člen 124, prvi odstavek, Pogodbe ES (po spremembi postal člen 147, prvi odstavek, ES) nalaga njegovo upravljanje Komisiji.

2 Na podlagi člena 5(1) in (2) Sklepa Sveta 83/516/EGS z dne 17. oktobra 1983 o nalogah ESS (UL L 289, str. 38) se pomoč ESS dodeli v višini 50 % upravičenih stroškov, vendar ne sme presegati zneska finančnega prispevka organov javne oblasti zainteresirane države članice.

3 Za izvedbo tega sklepa je Svet sprejel Uredbo Sveta (EGS) št. 2950/83 z dne 17. oktobra 1983 o uporabi Sklepa 83/516 (UL L 289, str. 1).

4 Nato je Svet sprejel Uredbo Sveta (EGS) št. 2052/88 z dne 24. junija 1988 o nalogah strukturnih skladov, njihovi učinkovitosti in koordinaciji njihovih dejavnosti med njimi samimi in koordinaciji med dejavnostmi Evropske investicijske banke in drugih obstoječih finančnih instrumentov (UL L 185, str. 9). Z izvajanjem te uredbe je Svet sprejel Uredbo Sveta (EGS) št. 4255/88 z dne 19. decembra 1988 o izvedbenih določbah Uredbe št. 2052/88 v zvezi z ESS (UL L 374, str. 21). Sprejel je tudi Uredbo Sveta (ESS) št. 4253/88 z dne 19. decembra 1988 o izvedbenih določbah Uredbe št. 2052/88 v zvezi s koordinacijo dejavnosti različnih strukturnih skladov na eni strani in njihovih dejavnosti in dejavnosti Evropske investicijske banke in drugih obstoječih finančnih instrumentov na drugi strani (UL L 374, str. 1).

5 Člen 10(2) Uredbe št. 4255/88 je razveljavil Uredbo št. 2950/83 „ob upoštevanju člena 15 Uredbe št. 2052/88 in člena 33 Uredbe št. 4253/88“. V skladu s tema dvema določbama bi morale biti vloge za pomoč, vložene v sistemu prejšnje zakonodaje, preizkušene in odobrene na podlagi prejšnje ureditve.

6 Uredba št. 4255/88 je bila razveljavljena s členom 11 Uredbe Evropskega Parlamenta in Sveta (ES) z dne 12. julija 1999 o ESS (UL L 213, str. 5), katere člen 9 napotuje na prehodne določbe, ki jih določa člen 52 Uredbe Sveta (ES) št. 1260/1999 z dne 21. junija 1999 o splošnih določbah o strukturnih skladih (UL L 161, str. 1). Ta zadnja določba zlasti določa, da „ta uredba ne vpliva na nadaljevanje ali spremembo niti na celotni ali delni preklic pomoči, ki jo odobri Svet ali Komisija na podlagi [...] katere koli druge zakonodaje, ki se uporablja za to pomoč 31. decembra 1999".

7 Iz kombiniranega učinka vseh teh določb izhaja, da se je Uredba št. 2950/83 uporabljala še naprej za zadevno pomoč in da bi se morala izpodbijana odločba zlasti z njo ujemati.

8 Člen 1 Uredbe 2950/83 našteva stroške, ki so lahko predmet pomoči ESS.

9 Odobritev vloge za financiranje ESS povzroči na dan, določen za začetek usposabljanja, ob uporabi člena 5(1) Uredbe št. 2950/83, plačilo predplačila v višini 50 % pomoči. Na podlagi člena 5(4) Uredbe št. 2950/83 vloge za končno plačilo zajemajo podrobno poročilo o vsebini, rezultatih in finančnih vidikih zadevne pomoči. Država članica potrdi točnost dejstev in računsko točnost navedb, zajetih v zahtevkih za plačilo.

10 V skladu s členom 6(1) Uredbe št. 2950/83, lahko Komisija, če se pomoč ESS ne uporabi v pogojih, določenih v sklepu o dodelitvi, odloži, zmanjša ali ukine to pomoč, potem ko je državi članici dala priložnost, da predloži pripombe. Odstavek 2 tega člena določa, da je treba nakazane zneske, ki niso bili uporabljeni v skladu s pogoji, določenimi v sklepu o dodelitvi, vrniti.

11 V skladu s členom 7(1) Uredbe št. 2950/83 lahko Komisija in zadevna država članica nadzirata uporabo pomoči.

12 Končno, člen 7 Odločbe Komisije 83/673/EGS z dne 22. decembra 1983 o upravljanju ESS (UL L 377, str. 1) določa, da mora država članica, ki preiskuje uporabo pomoči zaradi domnevne nepravilnosti, takoj obvestiti Komisijo.

Dejansko stanje

13 Tožeča stranka je vložila dve vlogi za finančno pomoč v zneskih 11.736.792 portugalskih eskudov (PTE) (spis št. 870302 P3) in 82.700.897 PTE (spis št. 870301 P1) za programe usposabljanja, namenjene odraslim in mladini.

14 Tožba se nanaša na končno odločbo, sprejeto v zvezi s prvim od teh spisov.

15 Tožena stranka je z odločbo z dne 30. aprila 1987 odobrila prvo vlogo za znesek 5.809.712 PTE.

16 Dne 24. julija 1987 je tožeča stranka od ESS prejela predplačilo v znesku 2.904.856 PTE ob uporabi člena 5(1) Uredbe št. 2950/83.

17 V začetku julija 1988, po usposabljanjih, ki so potekala od 1. januarja do 31. decembra 1987, je tožeča stranka vložila vlogo za končno plačilo pomoči na Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (oddelek za zadeve ESS, v nadaljevanju: DAFSE).

18 DAFSE, ki je potrdil točnost dejstev in računsko točnost navedb v vlogi, je ob uporabi člena 5(4) Uredbe št. 2950/83 17. oktobra 1988 vlogo za pomoč predložil Komisiji.

19 Kljub temu je DAFSE 22. avgusta 1988 od Inspecçao Geral de Finanças (Splošna inšpekcija za finance, v nadaljevanju: IGF) zahteval, naj opravi nadzor vloge za končno plačilo.

20 IGF je 5. maja 1989 sprejela sklep o ugotovitvi kršitev. Te so se nanašale, na eni strani, na podjem, ki ga je tožeča stranka sklenila z „EB – Contabilidade e Estudos Económicos L^{da}“ (v nadaljevanju: EB L^{da}), in na drugi strani, na zneske, vezane na amortizacijo nepremičnin in na prihodke od finančnega zakupa.

21 DAFSE je toženo stranko obvestil, da je ob uporabi člena 7 Sklepa 83/673 odložil nakazilo končnega plačila.

22 IGF je 18. maja 1998 svoje poročilo poslala v vednost kriminalistom.

23 Glede na nadzore, ki jih je opravila IGF, je DAFSE 30. julija 1990 obvestil Komisijo, da meni, da so bili nekateri stroški neupravičeni. Očitki so se nanašali, na eni strani na stroške podjema, sklenjenega z EB L[da], in na drugi na stroške finančnega zakupa.

24 V dopisih z istega dne je DAFSE tožeči stranki ukazal, naj mu v roku desetih dni vrne predplačila, ki jih je nakazal ESS in iz naslova nacionalnih prispevkov Portugalska republika.

25 Tožeča stranka je toženi stranki 30. maja 1994 poslala vprašanje, zakaj še ni sprejela končne odločbe v zvezi s spisoma.

26 Tožena stranka je 16. junija 1994 pisno odgovorila, da so bili portugalski organi obveščeni, da sta zadevna spisa predmet preiskave na podlagi člena 7 Sklepa 83/673 zaradi domevnih nepravilnosti.

27 Tožeča stranka je predlagala razglasitev ničnosti odločbe, ki naj bi jo bila sprejela tožena stranka in ki se nanaša na eni strani na zavrnitev vloge za končno plačilo finančne pomoči, ki jo je dodelil ESS, in na drugi strani na znižanje teh finančnih pomoči in vrnitev predplačil, ki sta jih nakazala ESS in Portugalska republika.

28 Ta tožba je bila s sodbo Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 1996 v zadevi Branco proti Komisiji (T-271/94, Recueil, str. II-749) razglašena za nedopustno, ker Komisija ni odločala o vlogi za končno plačilo.

29 Tožena stranka je bila 25. oktobra 1996 obveščena o začetku preiskave pred Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto (sodišče za kriminalne preiskave okrožja Porto) zaradi prevare pri pridobitvi finančnih pomoči in njihovi poneverbi, ki sta v zvezi z dejavnostmi usposabljanja, ki jih financira ESS.

30 Tožeča stranka je 27. februarja 1997 toženi stranki poslala pisni opomin, ki ga je Komisija prejela dne 3. marca 1997, naj sprejme odločbo o vlogi za končno plačilo.

31 Tožena stranka je 17. aprila 1997 DAFSE poslala osnutek odločbe o odlogu pomoči.

32 Tožeča stranka je 5. maja 1997 prejela njegovo kopijo in je v dveh dopisih z dne 19. in 21. maja 1997 poslala pripombe.

33 Tožeča stranka je vložila tožbo zaradi nedelovanja. Ta zadeva je bila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vpisana pod številko T-194/97.

34 Komisija je 17. februarja 1998 sprejela odločbo o odlogu zadevne finančne pomoči.

35 Tožeča stranka je 26. maja 1998 vložila ničnostno tožbo zoper odločbo o odlogu. Ta zadeva je bila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vpisana pod številko T-83/98.

36 Sodišče prve stopnje je s sodbo z dne 27. januarja 2000 v združenih zadevah Branco proti Komisiji (T-194/97 in T-83/98, Recueil, str. II-69) združilo obe tožbi. Tožbo zaradi nedelovanja je razglasilo za nedopustno, ničnostno tožbo pa v temelju zavrnilo.

37 Tribunal da relação (drugostopenjsko sodišče) iz Lizbone je 4. maja 2000 razglasilo, da je kazenski pregon zoper tožečo stranko zastaral.

38 Tožena stranka je bila o tem pisno obveščena 11. julija 2001. Na podlagi tega sklepa je DAFSE ravno tako obvestil toženo stranko, da ni več razloga za domnevane nepravilnosti pri pridobitvi zadevne pomoči. Komisijo je pozval, naj sprejme končno odločbo, s katero bo odobrila nakazilo končnega plačila.

39 Komisija je 8. januarja 2002 DAFSE posredovala osnutek odločbe o znižanju finančne pomoči iz zadevnega spisa. Predlagala je, da bi končni znesek pomoči ESS znašal 1.368.910 PTE.

40 DAFSE je 24. aprila 2002 toženo stranko obvestil, da nima ugovora zoper osnutek odločbe, in dodal, da je tožeča stranka prejela obvestilo o osnutku odločbe in ni predložila pripomb o njegovi vsebini.

41 Vendar je tožeča stranka predložila pripombe, ki jih je DAFSE prejel 7. maja 2002.

42 Komisija je 23. oktobra 2002 sprejela odločbo C(2002) 3455 o znižanju finančne pomoči, odobrene tožeči stranki. Komisija je v tej odločbi navedla: „analiza vloge za končno plačilo je pokazala, da od skupne pomoči v znesku 5.809.712 PTE, ki je bila prvotno dodeljena za spis 870302 P3, družba EB L^{da} ni uporabila zneska 2.012.647 PTE. Na podlagi poročila revizorja, navedenega v dopisu [...] z dne 30. julija 1990, je treba pomoč znižati za 2.428.128 PTE. Torej se ta znesek odšteje in pomoč znaša 1.368.910 PTE." Gre za sporno odločbo.

43 Ta odločba je bila naslednji dan, 24. oktobra 2002, poslana portugalskim organom, katerih dolžnost je, da o njej obvestijo tožečo stranko.

44 Posledično je Portugalska republika v imenu ESS od tožeče stranke zahtevala vračilo zneska 7661,27 EUR (1.535.946 PTE).

45 Tožeča stranka je 31. julija 2003 potrdila prejem sporne odločbe in zgoraj navedenega zahtevka vračila.

Postopek in predlogi strank

46 Tožeča stranka je 9. oktobra 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

47 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (peti senat) odločilo, da bo začelo ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva, ki jih določa člen 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje, pozvalo stranki, naj predložita določene listine, in jima pisno postavilo vprašanja. Stranki sta posredovali svoje odgovore in predložili listine v določenem roku.

48 Stranki sta bili zaslišani glede njunih ustnih navedb in odgovorov na vprašanja, ki jih je Sodišče prve stopnje ustno postavilo na obravnavi dne 18. januarja 2005.

49 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi za nično Odločbo Komisije C(2002) 3455 z dne 23. oktobra 2002 o znižanju finančne pomoči EES, ki je predmet spisa 870302 P3;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov.

50 Tožena stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Dopustnost

51 Komisija naj bi zadevno odločbo posredovala DAFSE z dopisom, v katerem ga je obvestila, da je bila pomoč ESS na podlagi člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 znižana na znesek, ki je bil nižji od prvotno dodeljenega.

52 Glede tega sporna odločba, čeprav naslovljena na Portugalsko republiko, posamično in neposredno zadeva tožečo stranko v smislu člena 230, četrti odstavek, ES, ker ji je odvzela pomoč, ki ji je bila prvotno dodeljena, ne da bi imela država članica glede tega pooblastilo za odločanje po prostem preudarku (sodbi Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Interhotel proti Komisiji, C-157/90, Recueil, str. I-2257, točki 12 in 13, in z dne 4. junija 1992 v zadevi Infortec proti Komisiji, C-157/90, Recueil, str I-3525, točki 16 in 17).

53 Tožena stranka je, ne da bi vložila ugovor nedopustnosti v smislu člena 114(1) Poslovnika, začudena, da je od sprejema sporne odločbe do njene sporočitve tožeči stranki minilo devet mesecev. Začudena je tudi, da tožeča stranka ni zahtevala pojasnil o napredovanju postopka, medtem ko je bila obveščena o osnutku odločbe že 10. marca 2002. Tožena stranka se glede tega sklicuje na sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 1997 v zadevi INEF proti Komisiji (T-151/95, Recueil, str. II-1541, točka 47).

54 Prvič, Sodišče prve stopnje opozarja, da mora stranka, ki se sklicuje na zamudo pri vložitvi tožbe, dokazati datum nastopa dogodka, s katerim začne teči rok (sklep Sodišča prve stopnje z dne 13. aprila 2000 v zadevi GAL Penisola Sorrentina proti

Komisiji, T-263/97, Recueil, str. II-2041, točka 47). Samo začudenje tožene stranke naj posledično Sodišča prve stopnje ne bi vodilo do odločitve o nedopustnosti tožbe. Zamuda portugalskih organov pri obvestitvi tožeče stranke o izpodbijani odločbi naj bi se poleg vsega ne očitala tožeči stranki.

55 Drugič, Sodišče prve stopnje je v sklepu INEF proti Komisiji, zgornja točka 53 (točka 45), dejansko razsodilo, da je tožeča stranka, ki se seznani z aktom, ki jo zadeva, dolžna pod sankcijo nedopustnosti v razumnem roku zahtevati njegovo celotno besedilo, da bi se natančno seznanila z njegovo vsebino in razlogi zanj. Vendar je Sodišče prve stopnje v navedenem sklepu ugotovilo, da je tožeča stranka prejela obvestilo v dopisu, v katerem je bilo končno mnenje Komisije navedeno nedvoumno. V tem primeru tožeča stranka ni prejela takega dopisa. Obveščena je bila samo o osnutku odločbe, glede katerega je izrazila pripombe. V teh pogojih tožeča stranka ni bila dolžna poizvedovati o sprejetju sporne odločbe.

56 Ugovori tožene stranke v zvezi z dopustnostjo tožbe so torej neutemeljeni.

Utemeljitev

57 Tožeča stranka navaja štiri tožbene razloge. Prvi je kršitev člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 in Sklepa 83/516. Drugi temelji na kršitvi že pridobljenih pravic. Tretji tožbeni razlog temelji na načelih varstva zaupanja v pravo in pravne varnosti. Četrti tožbeni razlog je kršenje načela sorazmernosti.

58 Prva tožbena razloga sta vezana na ugovore o temelju, v nasprotju z drugima tožbenima razlogoma, ki nasprotujeta izpodbijani odločbi. Zato je treba prva dva preučiti skupaj.

A – *Prvi in drugi tožbeni razlog: kršitev Uredbe št. 2950/83 in Sklepa 83/516 ter kršitev že pridobljenih pravic*

1. *Trditve strank*

59 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani akt krši člen 6(1) Uredbe št. 2950/83 in Sklep 83/515. Navaja tudi, da je odločba o odobritvi njene vloge za pomoč ustvarila osebne pravice v njeno korist in da ima torej pravico zahtevati njeno plačilo.

60 Tožeča stranka najprej navaja, da ne more sprejeti naknadnega znižanja pomoči na 2.965.124 PTE, ker je glede na znesek, ki ga je Komisija najprej odobrila, ustvarila prihranke.

61 Drugič, tožeča stranka navaja, da izpodbijana odločba ugovarja temu, da je sklenila podjem z EB L^{da}. Poudarja, da se je v okviru podjemne pogodbe obrnila na specializirane storitve EB L^{da}, ki se nanašajo na prispevek učnega osebja, na tehnično in pedagoško pomoč in poklicno usmerjanje ter na upravljanje in proračunski nadzor. Podjem naj bi dopuščali tako Uredba št. 2950/83 kot prvotna odločba o dodelitvi. Pomoč EB L^{da} naj bi bila omenjena že v vlogi za pomoč. Poleg tega naj bi bilo netočno, da naj bi EB L^{da} tožeči stranki zaračunala storitve „po izjemno visokih cenah“, kot trdi IGF v poročilu z dne 5. maja 1989. Cena učnega osebja, ki jo je

zaračunala EB L[da,], naj bi se ujemala s ceno, ki jo je sprejelo portugalsko Ministrstvo za delo, upoštevajoč študijsko raven udeležencev usposabljanja. Njene druge storitve, in sicer načrtovanje, priprava natečajev, upravljanje s proračunom, poklicno usmerjanje in tehnična in pedagoška pomoč, naj bi ustrezale tržni ceni. Vsi ti stroški naj bi bili predstavljeni v skladu s portugalsko zakonodajo in ureditvijo Skupnosti; navedeni naj bi bili v vlogi za pomoč in naj ne bi presegali prvotno odobrenih zneskov. Ti stroški naj bi bili utemeljeni z računi in drugimi dokazi o plačilu. Končno naj IGS ne bi bila upoštevala stroškov porabe vode in elektrike, cen nekaterih naprav ali stroškov upravljanja in stroškov, ki so posledica pomoči zunanjih sodelavcev. Vse te stroške naj bi bila nosila EB L[da] sama.

62 Tretjič, tožeča stranka izpodbija popravke amortizacije stalnih sredstev in stroškov različnih finančnih zakupov. Trdi, da se je v njeni vlogi, ki jo je odobrila Komisija, za naložbe v opremo štelo, da so namenjene zgolj za zadevno usposabljanje. Kljub temu naj bi amortizacijo porazdelila na deset mesecev, kar ustreza obdobju priprave tečajev in samega usposabljanja. Tožeča stranka poleg tega trdi, da je vrednost dobrin, ki jih je pridobila s finančnim zakupom, delila s številom let iz pogodbe o finančnem zakupu. Ti posli naj bi bili opravljeni v skladu z njeno vlogo na ESS in z veljavnimi portugalskimi določbami v tistem času. Tožeča stranka poleg tega trdi, da je portugalska davčna uprava sprejela celoto zakupnin finančnih zakupov v zvezi z najemno pogodbo, tako da bi morala biti sprejeta tudi celota zakupnin drugih finančnih zakupov.

63 Četrtič, glede na vse zgoraj navedeno tožeča stranka opozarja na druge neskladnosti. Opozarja, da naj bi bila plačila učiteljev za posel, izveden v letu 1987, potrjena „popolnoma samovoljno in neskladno glede na druga dela, ki jih je uresničila v letu 1988“. Poleg tega naj bi bil DAFSE nagrade udeležencem usposabljanja za pridnost in nekatere amortizacije iz leta 1987, vendar ne iz leta 1988, potrdil kot upravičene stroške.

64 Petič, tožeča stranka navaja, da različnih stroškov v vlogi za končno plačilo finančne pomoči ni omenila. V svoji tožbi predlaga, naj se to upošteva.

65 Tožena stranka ugovarja tem trditvam in trdi, da tožbeni razlog ni utemeljen.

2. *Presoja Sodišča prve stopnje*

a) Kršitev člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 in Sklepa 83/516

66 Tožeča stranka dokazuje kršitev člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 in Sklepa 83/516, pri čemer se sklicuje na več dokazov, ki jih je treba preučiti zaporedoma.

Trditev na podlagi ustvarjenih prihrankov

67 Tožeča stranka se najprej sklicuje na prihranke, ki jih je ustvarila glede na prvotno vlogo za pomoč.

68 Okoliščina, da ni imela vseh predvidenih stroškov, Komisije ne more voditi do priznanja spornih stroškov. Dejansko je končno plačilo finančne pomoči odvisno od dejanskih stroškov za usposabljanje (sodba Sodišča z dne 25. januarja 2001 v zadevi Frota Azul-Transportes e Turismo, C-413/98, Recueil, str. I-673, točka 27), v mejah, določenih s prvotno odločbo o dodelitvi.

Trditev na podlagi opustitve nekaterih stroškov

69 Tožeča stranka opozarja tudi, da v svoji vlogi za končno plačilo ni omenila določenega števila dejanskih stroškov.

70 Tožeča stranka na obravnavi kljub temu navaja, da zadevni elementi, ki so našteti v tožbi, ne utemeljujejo njenega zahtevka. V okviru ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES je treba zakonitost zadevnega akta Skupnosti presojati glede na dejanske elemente, s katerimi je bila seznanjena institucija na dan, ko je bil ta akt sprejet. Torej se Komisiji ne more očitati, da ni upoštevala zneskov, katerih plačilo tožeča stranka ni zahtevala pred sprejetjem izpodbijanega akta.

Trditev na podlagi napak v zvezi z razlogi za sporno odločbo

71 Tožeča stranka meni, da so bili izpodbijani stroški v zvezi s podjemom, amortizacijami in finančnimi zakupi upravičeni.

72 Iz člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 izhaja, da lahko Komisija zniža pomoč ESS, če se ta ne uporablja v skladu s pogoji, določenimi z odločbo o dodelitvi.

73 Sodišče prve stopnje je že ugotovilo v sodbi z dne 27. januarja 2000 v zadevi Branco proti Komisiji, zgornja točka 36 (točka 74), da iz izjave tožeče stranke, da sprejema odločbo o dodelitvi, izhaja, da se je izrecno zavezala, da bo spoštovala nacionalne določbe in določbe Skupnosti, ki se uporabljajo. Sodišče prve stopnje je glede tega v točki 75 zgoraj navedene sodbe poudarilo, da portugalsko pravo in pravo Skupnosti uporabo javnih skladov podrejata zahtevi po dobri finančni upravi.

74 Torej mora Sodišče prve stopnje preveriti, ali je Komisija ta pojem uporabila dopustno.

75 Uporaba člena 6(1) Uredbe št. 2950/83 je lahko povzročila, da je Komisija presojala zapletena dejanska in računska stanja, ker ima na tem področju široko pooblastilo za odločanje po prostem preudarku. Posledično je treba nadzor Sodišča prve stopnje nad temi presojami omejiti na preizkus neobstoja kršitve pooblastila za odločanje po prostem preudarku glede zadevnih podatkov (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Branco proti Komisiji, T-142/97, Recueil, str. II-3567, točka 67, in v združenih zadevah Mediocurso proti Komisiji, T-180/96 in T-181/96, Recueil, str. II-3477, točka 120, zgoraj v točki 36 navedena sodba Branco proti Komisiji, točka 76, in sodbi z dne 14. maja 2002 v zadevi Associação Comercial de Aveiro proti Komisiji, T-80/00, Recueil, str. II-2465, točka 51, in v zadevi Associação Comercial de Aveiro proti Komisiji, T-81/00, Recueil, str. II-2509, točka 50).

— Očitki na podlagi podjema

76 Znano je, da je tožeča stranka dala EB L[da] v podjem usposabljanja, za katera je prejela pomoč ESS.

77 Nobena določba ureditve o ESS ali odločbe o dodelitvi ne nasprotuje odstopu v podjem. Vendar tako ravnanje ne povišuje umetno stroškov usposabljanja in ne krši zahteve dobre finančne uprave (zgoraj v točki 75 navedena sodba Branco proti Komisiji, točki 77 in 78). Oddajo v podjem mora torej upravičiti dejstvo, da je podjemnik sposoben opraviti nekatera posebna in jasno določena dela, ki zadevajo njegove običajne dejavnosti. Tožeča stranka temu ne ugovarja in je v dopisih označila EB L[da] za „specializirano podjetje".

78 Glede tega je IGF v poročilu z dne 5. maja 1989 ugotovila, da je bila EB L[da] „največji izvajalec storitev" za tožečo stranko, saj računi za dve usposabljanji za odrasle in mladino znašajo 39.239.750 PTE.

79 IGF je ugotovila tudi, da je EB L[da] zaradi neprilagojene strukture še sama dala v podjem storitve v zvezi s pripravo predavanj in samega usposabljanja. Glede tega je zlasti poudarila, da je bila priprava predavanja dana v podjem Cooperativa de Serviçio na Àréa Administrativa de Empresas, CRL (v nadaljevanju: zadruga) po ceni 1.000.000 PTE in da je bilo od zneskov za usposabljanje v višini 16.000.000 PTE, 7.500.000 zaračunanih v imenu te zadruge.

80 Vendar je IGF opazila, da so upravo zadruge sestavljali trije najpomembnejši sodelavci tožeče stranke, ki je imela iste družbenike kot družba EB L[da].

81 Zaradi odsotnosti pojasnil v zvezi s koristnostjo posredovanja EB L[da] in zaradi povezanosti stroškov, povzročenih s posredovanjem treh družb, je IGF predlagala, naj se stroški posredovanja EB L[da] ne upoštevajo in naj se upoštevajo samo zneski, dejansko porabljeni za usposabljanja.

82 V tem pogledu je IGF preizkusila različne navedene stroške. Odštela je stroške, ki so se nanašali na plačilo vodjem usposabljanj, če je bila uporabljena tarifa ure višja od omejitev, ki jih določa portugalski odlok. Tožeča stranka nasprotno trdi, da je bil strošek učnega osebja izračunan v skladu s tem odlokom, vendar te trditve ni podprla.

83 Glede zneska, ki ga je zadruga zaračunala EB L[da] za pripravo predavanj, IGF poudarja, da naj samo potrdilo o teh storitvah ne bi vzpostavilo povezave z usposabljanji, ki jih zajema finančna pomoč, dodeljena tožeči stranki.

84 Poleg tega in nasprotno s trditvami tožeče stranke tožena stranka ni zanemarila upoštevanja drugih stroškov, kot so elektrika, voda, telefon, gretje in oprema za tajništvo. Iz poročila IGF, na katerega se sklicuje Komisija, dejansko izhaja, da so se zadevni stroški upoštevali, če so se nanašali neposredno na zadevno usposabljanje. Drugi stroški so se upoštevali glede na pomen subvencionirane dejavnosti.

85 Upoštevajoč zgoraj navedene elemente, IGF s tem, da je posredovanje EB L^{da} in zadruge sodila kot ekonomsko nepojasnljivo, ni kršila pooblastila za odločanje po prostem preudarku. Dejansko bi EB L^{da} lahko bila umetna struktura, ki je v nobenem primeru ne bi mogli šteti za resnično „specializirano" za dela, ki ji jih je zaupala tožeča stranka. Dejansko je bila samo posrednica, ki je za to prejela korist ali provizijo. Na tej podlagi sta IGF in Komisija sprejeli ukrep, ki se nanaša na želeni cilj dobre finančne uprave, in upravičenca do pomoči ne prizadene bolj, kot je za ta namen potrebno. Komisija je torej črtala samo stroške, ki niso bili povezani z odobrenim delovanjem in ki so presegali dejansko plačane stroške. Poleg tega je zavrnila samo stroške, ki jih je povzročila umetna razporeditev številnih zahtevanih posrednikov, ker se je za različne stopnje namestitev, ki jih tožeča stranka ni pojasnila, zdelo, da nimajo prave dodatne vrednosti. Vendar pa Komisija, razen v posebnih okoliščinah primera, ni izključila možnosti, da bi upravičenec finančne pomoči sklenil podjem.

— Očitki v zvezi z amortizacijami in finančnimi zakupi

86 Tožeča stranka v tožbi povezuje vprašanje o amortizacijah z vprašanjem o finančnih zakupih. Ugovarja načinu, kako sta IGF in nato Komisija pojmovali „amortizacije" stroškov najema.

87 Glede „najema opreme", ki se je uporabila, je IGF poudarila, da kljub temu, da je šlo za opremo, katero je imela tožeča stranka na voljo na podlagi finančnih zakupov, zneski, vpisani med stroški tožeče stranke, niso ustrezali najemninam, dejansko plačanim družbi najemodajalki, ampak zmanjšanju vrednosti dobrin na podlagi stopnje 33,33 % na leto. IGF je menila, da je bila ta stopnja prekomerna in je sprejela stopnjo 20 %. Tožeča stranka trdi, da je spoštovala računovodske predpise, ki so takrat veljali na Portugalskem, vendar ne navaja podrobnejših podatkov o tem in svojega stališča ne podkrepi.

88 Poleg tega je IGF popravila tudi račune tožeče stranke zaradi dvojne vknjižbe nekaterih zneskov v knjigah stroškov. Popravila jih je tudi zaradi knjig, ki so obstajale pred začetkom poslov, in sicer meseca 1987 in ne aprila, tako da so se lahko stroški, ki so se upoštevali, nanašali samo na obdobje sedmih mesecev in ne devetih. Tožeča stranka glede tega trdi, da je bila zadevna oprema uporabljena med pripravami usposabljanja. Vendar tožeča stranka ni razvila svojega stališča in ga ni podprla.

— Trditev na podlagi neskladnega odločanja Komisije

89 Končno tožeča stranka dokazuje neskladno odločanje tožene stranke. Trdi, da naj bi bila plačila učiteljev za dejavnosti, ki so bile opravljene v letu 1987, potrjena „popolnoma samovoljno in neskladno v razmerju do drugih dejavnosti, ki jih je tožeča stranka opravila v letu 1988". Ta dokaz je zaradi nejasnosti nesprejemljiv. Sicer pa tudi ni podkrepljen. Trdi tudi, da je DAFSE potrdil kot upravičene stroške za leto 1987 nagrade za pridnost udeležencev usposabljanja in amortizacije, v nasprotju s stališčem, sprejetim glede na dejavnost podjetja v letu 1988. Torej ta trditev ponovno ni podkrepljena in tožeča stranka ne pojasni, za katere amortizacije gre.

Sklep glede kršitve Uredbe št. 2950/83

90 Na splošno tožeča stranka izpodbijanj ni nikjer podprla s prepričljivimi in natančnimi dokazi, ki bi povzročili dvom o presoji dejstev, ugotovljenih na podlagi izpodbijane odločbe. Posledično izpodbijanja jasno ne zadoščajo za dokaz, da je

Komisija kršila pooblastilo za odločanje po prostem preudarku (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi AIUFASS in AKT proti Komisiji, T-380/94, Recueil, str. II-2169, točka 59), ker se je strinjala z IGF, po mnenju katere zadevno usposabljanje ni spoštovalo zahtev dobre finančne uprave, ki so neločljivo povezane s pogoji prvotne dodelitve.

91 Iz tega izhaja, da Komisija ni kršila člena 6(1) Uredbe št. 2950/83.

b) Kršitev že pridobljenih pravic

92 Če je res, da odločba o dodelitvi ustvari upravičencu pomoči ESS pravico, da zahteva njeno plačilo, je to možno samo, če je bila pomoč uporabljena ob spoštovanju pogojev, ki jih določa ta odločba (zgoraj v točki 75 navedena sodba Branco proti Komisiji, točka 105, in zgoraj v točki 36 navedena sodba Branco proti Komisiji, točka 94).

93 Vendar iz zgornje točke 71 in naslednjih izhaja, da tožena stranka s tem, da je menila, da subvencionirano usposabljanje ni bilo zagotovljeno ob spoštovanju pogojev prvotne odločbe o dodelitvi, ni kršila pooblastila za odločanje po prostem preudarku.

94 Tožeča stranka tako ni imela nobenega upravičenja za končno plačilo zadevne pomoči.

95 Prva tožbena razloga torej nista utemeljena.

B – *Tretji tožbeni razlog: kršitev načela zaupanja v pravo in načela pravne varnosti*

96 Ta tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.

1. *Prvi del (upravičeno zaupanje, ki ga je ustvarila potrditev računovodskih podatkov vloge za plačilo)*

a) Trditve strank

97 Tožeča stranka trdi, da naj bi to, da je DAFSE v letu 1988 potrdil dejansko in računovodsko točnosti podatkov iz vloge za končno plačilo, ustvarilo upravičenje za plačilo pomoči.

98 Izpodbijani akt naj bi izpodbijal to odločbo, medtem ko dejstva ostajajo nespremenjena. Zlasti naj bi portugalska sodišča razvrstila sodni pregon tožeče stranke tako, da se ni več domnevalo o njeni nepravilnosti.

99 Tožeča stranka opozarja, da naj bi bil za izdajo potrditve na Portugalskem pristojen izključno DAFSE.

100 Potrditev, izdana v letu 1988, naj bi ustvarila upravičeno pričakovanje plačila, o katerem bi lahko Komisija povzročila dvom samo, če pogoji, ki jih je določila prvotna odločba o dodelitvi, niso bili spoštovani, in ne če bi druga presojanja kasneje nasprotovala potrjenim cenam in stroškom.

101 Tožena stranka izpodbija te trditve in trdi, da tožbeni razlog ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

102 Pravica sklicevati se na zaupanje v pravo predpostavlja združitev treh pogojev. Prvič, uprava Skupnosti mora upravičencu nuditi natančna, brezpogojna in skladna jamstva, ki izhajajo iz dovoljenih in zanesljivih virov. Drugič, ta jamstva morajo pri subjektu, na katerega so naslovljena, ustvariti upravičeno pričakovanje. Tretjič, dana jamstva se morajo skladati z veljavnimi predpisi (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. julija 1999 v zadevi Forvass proti Komisiji, T-203/97, Recueil FP, str. I-A-129 in II-705, točka 70, in z dne 7. novembra 2002 v zadevi G proti Komisiji, T-199/01, Recueil FP, str. I-A-207 in II-1085, točka 38).

103 V tem primeru okoliščina, da je nacionalni organ najprej potrdil dejansko in računovodsko točnost vloge za končno plačilo, pri upravičencu pomoči ni mogla ustvariti upravičenega zaupanja v končno plačilo.

104 Iz člena 2(2) Sklepa 83/516 izhaja, da zainteresirane države članice zagotavljajo dober zaključek poslov, ki jih je financiral ESS. Poleg tega lahko Komisija, „ne da bi

to vplivalo na nadzor, ki so ga izvedle države članice", na podlagi člena 7(1) Uredbe št. 2950/83 preveri vloge za končno plačilo. Ti obveznosti in pooblastila držav članic niso časovno omejeni. Iz tega izhaja, da dejanska in računovodska potrditev navedb, zajetih v vlogi za končno plačilo posla usposabljanja v smislu člena 5(4), drugi stavek, Uredbe št. 2950/83, državi članici ne prepoveduje, da bi po vlogi za končno plačilo izvedla ponoven preizkus (sklep Sodišča z dne 12. novembra 1999 v zadevi Branco proti Komisiji, C-453/98 P, Recueil, str. I-8037, točka 77, in zgoraj v točki 68 navedena sodba Frota Azul-Transportes e Turismo, točka 62). Nič ne nasprotuje temu, da bi se DAFSE za izvedbo tega ponovnega preizkusa obrnil na specializirano organizacijo za računovodski in finančni nadzor, kot je IGF (zgoraj navedeni sklep Branco proti Komisiji, točka 78, in zgoraj v točki 36 navedena sodba Branco proti Komisiji, točka 68).

105 Drugič, člen 6(1) Uredbe št. 2950/83 pridržuje Komisiji pristojnost, da sprejme končno odločitev o vlogi za končno plačilo. Komisija ni bila vezana na potrditev, ki jo je dodelil DAFSE. Ta ni mogla biti jamstvo za končno plačilo, ki bi izhajalo od organa z oblastjo, ki se zahteva za ta namen.

106 Tretjič, končna odločba ostane na podlagi zgoraj navedenih določb podrejena temu, da upravičenec spoštuje pogoje, določene za dodelitev finančne pomoči (zgoraj v točki 104 navedeni sklep Branco proti Komisiji, točke od 87 do 89). Vendar je preizkus prvih dveh tožbenih razlogov pokazal, da Komisija ni kršila pooblastila za odločanje po prostem preudarku, ko je menila, da tožeča stranka ni spoštovala zahtev dobre finančne uprave iz pogojev, katerim je bila podrejena zadevna pomoč.

107 Četrtič, potek postopka pri tožeči stranki ni mogel vzbuditi kakršnega koli zaupanja v pravo. Dejansko ji je DAFSE v dopisu z dne 30. julija 1990 zapovedal, naj mu vrne predplačila, ki sta jih nakazala ESS in Portugalska republika. Nato je bila obveščena o domnevni nepravilnosti v smislu člena 7 Sklepa 73/673 in o začetku preiskave pred Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto zaradi prevare pri pridobitvi

finančnih pomoči in njihovi poneverbi, ki sta v zvezi z dejavnostmi usposabljanja, ki jih financira ESS. Prejela je tudi obvestilo o odločbi o odložitvi zadevne finančne pomoči, proti kateri je vložila ničnostno tožbo, ki je bila zavrnjena. Po razvrstitvi pregonov zaradi zastaranja je prejela tudi osnutek odločbe o znižanju finančne pomoči, da bi predložila pripombe.

108 Okoliščina, da so bili kazenski pregoni proti tožeči stranki opuščeni, ne more utemeljiti njenega domnevnega upravičenega zaupanja v plačilo pomoči. Iz člena 6 Uredbe št. 2950/83 namreč izhaja, da pravo Skupnosti aktom o nepravilni uporabi pomoči ESS ne daje kazenske kvalifikacije (sodba Sodišča z dne 8. julija 1999 v zadevi Nunes in de Matos, C-186/98, Recueil, str. I-4883, točki 7 in 8). Če načelo dobre uprave, ki institucijo Skupnosti zavezuje, da odloči ob poznavanju temelja, Komisijo opravičuje, da odloži odločanje, kadar nacionalno sodišče odloča o resničnosti dejstev prevare, to ni ovira, da bi Komisija nadaljevala preizkus morebitnega znižanja svoje pomoči na podlagi upravne preiskave IGF, po razvrstitvi pregonov zaradi zastaranja.

109 Iz tega izhaja, da prvi del tretjega tožbenega predloga ni utemeljen.

2. *Drugi del (pravna negotovost v nerazumnem roku in kršitev zaupanja v pravo)*

a) Trditve strank

110 Tožeča stranka trdi, da sta bili načeli varstva zaupanja v pravo in pravne varnosti kršeni, ker mora Komisija, čeprav ni vezana na določen rok, kljub temu odločiti v razumnem roku.

111 Rok petnajstih let, ki so minila do sprejema izpodbijanega akta, naj bi bil pretiran. Tožeča stranka meni zlasti, da je prenehanje pregonov zoper njo povzročilo, da ni bilo več razloga za neodobritev njene vloge za končno plačilo.

112 Trdi tudi, da je rok, ki je tekel, v njej vzbujal upravičeno zaupanje za dejstvo, da naj bi Komisija sprejela odločbo, ki se bo ujemala s potrditvijo DAFSE, ki je leta 1988 prejel vlogo za končno plačilo.

113 Tožena stranka ugovarja tem trditvam in trdi, da tožbeni razlog ni utemeljen.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

Razumnost ali nerazumnost zadevnega roka in pravna varnost

114 V skladu z ustaljeno sodno prakso se razumnost trajanja upravnega postopka presoja glede na okoliščine posamezne zadeve in zlasti glede na njen kontekst, različne stopnje postopka, zapletenost zadeve in njen vpliv za različne zainteresirane stranke (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 19. marca 1997 v zadevi Oliveira proti Komisiji, T-73/95, Recueil, str. II-381, točka 4; z dne 22. oktobra 1997 v združenih zadevah SCK in FNK proti Komisiji, T-213/95 in T-18/96, Recueil, str. II-1739, točka 57; z dne 15. septembra 1998 v združenih zadevah Mediocurso proti Komisiji, T-180/96 in T-181/96, Recueil, str. II-3477, točka 61, in z dne 16. septembra 1999 v zadevi Partex proti Komisiji, T-182/96, Recueil, str. II-2673, točka 177).

115 V tem smislu je treba presoditi razumnost roka, ki je tekel od julija 1988, ko je tožeča stranka vložila vlogo za končno plačilo, do 23. oktobra 2002, ko je bila sprejeta izpodbijana odločba.

116 Med julijem 1988 in majem 1989 je DAFSE preveril račune tožeče stranke in IGF je ob uporabi člena 7(1) Uredbe št. 2950/83 začela s poglobljenim finančnim pregledom, da bi ugotovil dejansko in računovodsko resničnost porabljenih stroškov EB L[da].

117 Upoštevajoč dokaze o nepravilnostih, sta DAFSE in Komisija počakala, da so portugalska sodišča odločila v kazenskih pregonih proti tožeči stranki. V sodbi z dne 27. januarja 2000 v zadevi Branco proti Komisiji, zgornja točka 36 (točka 51), je Sodišče prve stopnje sprejelo, da „Komisija ni bila dolžna sprejeti končne odločbe o vlogi za končno plačilo, ker je imela po poročilu IGF resne dvome o pravilni uporabi pomoči v tem primeru, in zato, ker je ob opominu Komisije na portugalskem kazenskem sodišču potekal postopek proti upravičencu pomoči, ki se nanaša na nekatere dejavnosti, uresničene v okviru financiranih projektov".

118 Šele potem, ko so portugalski organi Komisijo obvestili o prenehanju pregona, v juliju 2001, je bila prepričana, da spis na kazenskem področju ne bo več napredoval. Torej je morala ponovno opraviti preizkus uprave, toliko bolj skrbno in previdno, ker o ravnanjih tožeče stranke ni bila izdana sodba in ker se je postopek pred kazenskim sodiščem ustavil samo zaradi zastaranja.

119 Po tem datumu je Komisija pripravila osnutek odločbe o znižanju finančne pomoči, utemeljen na ugotovitvah poročila IGF, s potrebno previdnostjo v smislu zgornje točke. Komisija je nato ta osnutek dne 8. januarja 2002 v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 2950/83 posredovala portugalskim organom za pripombe. Postopek je miroval takrat, ko naj bi bila država članica ta osnutek posredovala tožeči stranki, da bi ji ravno tako omogočila, da izrazi pripombe. Tožeča stranka ni predložila pripomb v roku, ki ji je bil določen. Dne 24. aprila 2002 je DAFSE toženi stranki sporočil, da tožeča stranka ni dala nobene pripombe na osnutek odločbe. Službe Komisije so nato dosegle soglasje glede osnutka odločbe splošne direkcije za proračun, pravne službe in splošne direkcije za finančni nadzor. Sporna odločba je bila sprejeta dne 23. oktobra 2002.

120 Iz tega zaporedja dogodkov, zapletenosti sodnega in upravnega postopka, nacionalnega in na ravni Skupnosti, ter iz nemožnosti, da bi se Komisija na koncu oprla na sodbo kazenskega sodišča, izhaja, da se je vsaka stopnja postopka pred sprejetjem izpodbijanega akta opravila v razumnem roku.

121 Vendar tožeča stranka trdi, da je rok, ki ga je treba upoštevati, tekel do 31. julija 2003, ko so jo nacionalni organi obvestili o sporni odločbi.

122 V okoliščinah tega primera je treba ugotoviti, da je Komisija naslovniku, Portugalsko republiko, sporno odločbo vročila pravočasno, obveznost te je bila, da o njej obvesti tožečo stranko. Portugalska republika je zamujala z vročitvijo navedene odločbe, vendar ta zamuda ne sme biti v breme Komisije. Sama njena počasnost naj ne bi

povzročila sklepa, da ni spoštovala razumnega roka. Posledično naj domnevna pravna negotovost, ki jo tožeča stranka povezuje s tem rokom, ne bi povzročila ničnosti sporne odločbe.

Upravičeno zaupanje, ki naj bi ga povzročil rok Komisije za odločanje

123 Tožeča stranka trdi, da naj bi nerazumni rok, v katerem je Komisija odločala o njeni vlogi za končno plačilo pomoči, v njej vzbudil upravičeno pričakovanje glede navedenega plačila.

124 Upoštevajoč ugotovitve iz zgornjih točk 120 in 122, temelji ta trditev na zmotni predpostavki in jo je treba zavrniti. Upravičeno zaupanje predpostavlja zlasti, da natančna brezpogojna in skladna jamstva, ki izhajajo iz dovoljenih in zanesljivih virov, daje uprava Skupnosti. Kot je bilo že poudarjeno (glej zgornje točke od 102 do 109), v tej zadevi ni šlo za tak primer.

125 Še več, preizkus prvega dela tožbenega razloga je pokazal, da prvotna potrditev DAFSE in nadaljevanje postopka nista mogla utemeljiti upravičenega zaupanja glede tega plačila.

126 V teh okoliščinah je treba tretji tožbeni razlog v obeh delih zavrniti.

C – *Četrti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti*

1. *Trditve strank*

127 Po mnenju tožeče stranke je tožena stranka kršila načelo sorazmernosti, ker ni spoštovala obljube, da bo z izvršitvijo prvotne odločbe o dodelitvi povrnila stroške, ki so bili zakonito priglašeni v okviru usposabljanja.

128 Tožena stranka temu ugovarja.

2. *Presoja Sodišča prve stopnje*

129 V tem primeru so znižanja, ki jih je določila Komisija, neposredno povezana z nepravilnostmi, o katerih so jo obvestili portugalski organi, in njihov namen je, da preprečijo vrnitev nezakonitih in nekoristnih stroškov.

130 Ta znižanja so torej skladna z načelom sorazmernosti.

131 Iz tega sledi, da je treba četrti tožbeni razlog zavrniti.

132 Posledično je treba zavrniti tožbo v celoti.

Stroški

133 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogom tožene stranke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Dehousse Šváby

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 30. junija 2005.

Sodni tajnik Predsednik

H. Jung M. Vilaras